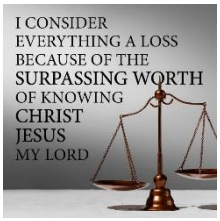
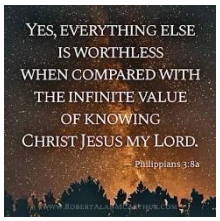
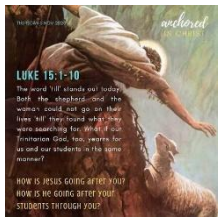
บทเทศน์และข้อคิด วันพฤหัสบดีที่ 5 พฤศจิกายน 2026

พระวาจาพระเจ้าประจำวันนี้: ฟิลิปปี 3:3-8ก และ ลูกา 15:1-10

1. “สิ่งที่ชาวโลกนับว่าขาดทุน แต่พระเจ้าทรงนับว่าเป็นสิ่งมีค่า”

ถ้าวันนี้เราต้องเลือกเก็บสิ่งที่มีค่าที่สุดในชีวิตไว้เพียงหนึ่งอย่าง เราจะเลือกอะไร? เงินทอง? ตำแหน่งหน้าที่? ชื่อเสียง? ความสำเร็จ? บ้าน? รถยนต์? หรือความสัมพันธ์กับคนที่เรารัก? คนจำนวนมากใช้เวลาทั้งชีวิตสะสมสิ่งเหล่านี้ เพราะคิดว่ายิ่งมีมาก ชีวิตก็ยิ่งมีคุณค่า แต่วันนี้ นักบุญเปาโลกลับพูดอะไรบางอย่างที่น่าตกใจมาก ท่านบอกว่า สิ่งต่าง ๆ ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นกำไรสำหรับท่าน บัดนี้ท่านถือว่าเป็นสิ่งไร้ค่า เมื่อเปรียบเทียบกับการได้รู้จักพระเยซูเจ้า

ขณะที่พระเยซูเจ้าในพระวรสารทรงเล่าเรื่องแกะที่หายไปหนึ่งตัวจากหนึ่งร้อยตัว และเหรียญเงินที่หายไปหนึ่งเหรียญจากสิบเหรียญ ทั้งสองเรื่องดูเหมือนไม่เกี่ยวข้องกัน แต่แท้จริงแล้วกำลังสอนเราเรื่องเดียวกัน คือ **สิ่งที่มนุษย์คิดว่าไม่สำคัญ อาจเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงเห็นว่ามีค่ามากที่สุด**

ประการที่หนึ่ง: นักบุญเปาโลค้นพบว่าอะไรคือกำไรที่แท้จริง

<u>ในบทอ่านแรก</u> นักบุญเปาโลพูดถึงประวัติชีวิตของตนเอง ท่านมีคุณสมบัติที่ชาวยิวในสมัยนั้นถือว่าน่าภาคภูมิใจอย่างยิ่ง ท่านเป็นชาวอิสราเอลโดยกำเนิด, อยู่ในเผ่าเบนยามิน, เป็นชาวฮีบรูแท้, เป็นฟาริสีที่เคร่งครัดในธรรมบัญญัติ, มีความกระตือรือร้นถึงขั้นเบียดเบียนพระศาสนจักร, ถ้าจะเปรียบเทียบกับโลกปัจจุบัน ท่านเป็นคนที่มีประวัติการศึกษาดี มีสายตระกูลดี มีตำแหน่งดี มีความสามารถ และมีผลงานที่น่าภาคภูมิใจ แต่เมื่อท่านได้พบพระเยซูเจ้าบนเส้นทางไปดามัสกัส ชีวิตของท่านเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ท่านไม่ได้บอกว่าสิ่งเหล่านั้นไม่เคยมีความหมาย แต่ท่านค้นพบว่า สิ่งเหล่านั้นไม่สามารถเป็นรากฐานของความรอดได้ มีคำภาษากรีกคำหนึ่งในข้อ 8 ที่น่าสนใจมาก คือ คำว่า σκύβαλα (skýbala) ซึ่งนักบุญเปาโลใช้เรียกสิ่งที่ท่านเคยถือว่าเป็นกำไร แต่บัดนี้กลับมองว่า**เป็นของไร้ค่า หรือสิ่งปฏิกูล** เป็นคำที่มีน้ำหนักและค่อนข้างรุนแรงใ

ภาษาต้นฉบับ ไม่ใช่เพียงการพูดว่าเป็นของเก่า หรือของที่ไม่จำเป็น แต่เป็นการประกาศว่า เมื่อเทียบกับพระเยซูเจ้าแล้ว สิ่งเหล่านั้นไม่มีคุณค่าให้ยึดติดอีกต่อไป
นี่เป็นการกลับบัญชีชีวิตครั้งใหญ่ของนักบุญเปาโล ก่อนพบพระเยซูเจ้า ท่านคิดว่าตัวเองเป็นคนที่ได้กำไรจากการรักษาธรรมบัญญัติอย่างเคร่งครัด แต่หลังพบพระองค์ ท่านกลับพบว่า การรู้จักพระองค์ต่างหากคือกำไรที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
บางครั้งเราอาจใช้เวลาทั้งชีวิตเพื่อสร้างชื่อเสียง แต่ลืมสร้างความรัก, เราอาจใช้เวลาสะสมทรัพย์สิน แต่ละเลยสะสมความดี, เราอาจพยายามทำให้คนทั้งโลกยอมรับเรา แต่กลับไม่เคยถามตัวเองว่า พระเจ้าทรงพอพระทัยในชีวิตเราหรือไม่, นักบุญเปาโลกำลังเตือนเราว่า อย่าให้สิ่งที่เรามี กลายเป็นสิ่งที่ครอบครองหัวใจของเรา จนเราไม่มีที่ว่างสำหรับพระเยซูเจ้า

ประการที่สอง: สำหรับพระเจ้า ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นของที่สูญเสียได้

พระวรสารวันนี้เริ่มต้นด้วยภาพที่น่าสนใจมาก คนเก็บภาษีและคนบาปจำนวนมากเข้ามาใกล้พระเยซูเจ้าเพื่อฟังพระองค์ แต่พวกฟาริสีและธรรมาจารย์กลับบ่นว่า “คนนี้ต้อนรับคนบาป และกินอาหารร่วมกับพวกเขา” พระเยซูเจ้ากำลังทำสิ่งที่คนเคร่งศาสนาบางกลุ่มคิดว่าไม่เหมาะสม พระองค์ไม่ได้เพียงพูดกับคนบาปจากระยะไกล แต่ทรงต้อนรับพวกเขา และนั่งร่วมโต๊ะอาหารกับพวกเขา สำหรับวัฒนธรรมยิวในสมัยนั้น การรับประทานอาหารร่วมโต๊ะเป็นเครื่องหมายของความสัมพันธ์ การยอมรับ และการมีส่วนร่วมในชีวิตของกันและกัน พระเยซูเจ้าจึงไม่ได้เพียงเทศน์สอนให้คนบาปกลับใจ แต่ทรงทำให้พวกเขารู้สึกว่า ยังมีที่สำหรับพวกเขาในพระเมตตาของพระเจ้า แล้วพระองค์ทรงเล่าเรื่องแกะหนึ่งตัวที่หายไป คนเลี้ยงแกะมีแกะหนึ่งร้อยตัว แต่เมื่อตัวหนึ่งหายไป เขากลับทิ้งแกะอีกเก้าสิบเก้าตัวไว้ในถิ่นทุรกันดาร แล้วออกตามหาตัวที่หายไปจนพบ เมื่อพบแล้ว เขาไม่ได้ดุด่าแกะตัวนั้น แต่กลับแบกมันไว้บนบ่า และกลับบ้านด้วยความยินดี ภาพนี้งดงามมาก เพราะพระเยซูเจ้าไม่ได้บอกว่าแกะตัวที่หลงหายมีค่ามากกว่าแกะอีกเก้าสิบเก้าตัว แต่ทรงแสดงให้เห็นว่า แม้จะมีแกะเหลืออยู่ถึงเก้าสิบเก้าตัว ก็ไม่ใช่เหตุผลที่จะลืมแกะตัวเดียวที่กำลังตกอยู่ในอันตราย
จากนั้นพระองค์ทรงเล่าเรื่องผู้หญิงคนหนึ่งที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญ แต่เมื่อทำหายไปหนึ่งเหรียญ เธอก็จุดตะเกียง กวาดบ้าน และค้นหาอย่างละเอียดจนพบ

เรื่องนี้มีรายละเอียดทางประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจ บ้านของคนธรรมดาในปาเลสไตน์สมัยพระเยซูเจ้าบางแห่งมีช่องหน้าต่างน้อยมาก หรือไม่มีหน้าต่างแบบที่เราคุ้นเคย พื้นบ้านอาจเป็นดินอัดแน่น การค้นหาเหรียญเงินเล็ก ๆ จึงไม่ใช่เรื่องง่าย การจุดตะเกียงเพื่อส่องหาจึงเป็นรายละเอียดที่สมจริงมาก และสิ่งที่น่าสนใจยิ่งกว่านั้นคือ เหรียญหนึ่งเหรียญไม่ได้เป็นเพียงวัตถุเงิน แต่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจและอาจมีคุณค่าทางใจต่อเจ้าของด้วย พระเยซูเจ้าทรงใช้ภาพผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่งเป็นผู้แสดงความรักที่ไม่ยอมแพ้ต่อการค้นหา น่าสังเกตด้วยว่า ในพระวรสารตอนนี้ พระองค์ทรงใช้ทั้งภาพคนเลี้ยงแกะและภาพผู้หญิง เพื่อช่วยเราเข้าใจพระทัยของพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ไม่ทรงหยุดค้นหา จนกว่าจะพบผู้ที่หลงหาย นี่คือหัวใจของพระเมตตา พระเจ้าไม่ได้รักเราเพราะเราไม่เคยหลงทาง แต่พระองค์ทรงรักเราแม้ในวันที่เราหลงทาง

ประการที่สาม: บางครั้งคนที่หลงหาย ไม่ได้อยู่ข้างนอก แต่อยู่ภายในบ้านของเราเอง

นี่เป็นประเด็นที่พระศาสนจักรในยุคปัจจุบันควรไตร่ตรองอย่างจริงจัง เรามักคิดว่าคนที่หลงหายคือคนที่ไม่มาวัด คนที่เลิกปฏิบัติศาสนา หรือคนที่หันหลังให้พระเจ้า แต่ความจริงแล้ว คนที่หลงหายอาจนั่งอยู่ในม้านั่งของวัดก็ได้ เขาอาจเป็นคนที่มาร่วมพิธีมิสซาทุกวันรวมทั้งวันอาทิตย์ แต่หัวใจเต็มไปด้วยความทุกข์, อาจเป็นเยาวชนที่เข้ามาในวัดแต่ไม่มีใครสนใจว่าเขากำลังเผชิญปัญหาอะไร อาจเป็นคนยากจนที่เข้ามาขอความช่วยเหลือ แต่กลับรู้สึกว่าตนเองเป็นภาระ, อาจเป็นผู้สูงอายุที่มาร่วมพิธีกรรม แต่ไม่มีใครสักคนหยุดถามว่า วันนี้คุณลุงหรือคุณป้าสบายดีไหม หรืออาจเป็นคนที่เคยผิดพลาดในชีวิต และอยากกลับมาหาพระเจ้า แต่กลัวสายตาของคนในพระศาสนจักรมากกว่ากลัวบาปของตนเองเสียอีก

พระวรสารวันนี้ไม่ได้ถามเพียงว่า เรามีแกะอยู่กี่ตัว แต่ถามว่า เราสังเกตเห็นหรือไม่ว่ามีใครหายไปจากฝูงของเรา? พระศาสนจักรไม่ควรเป็นเพียงสถานที่ที่คนดีมารวมตัวกัน แต่ต้องเป็นบ้านที่คนบาดเจ็บ คนอ่อนแอ และคนที่กำลังเริ่มต้นชีวิตใหม่ สามารถกลับมาพบพระเมตตาของพระเจ้าได้ เราอาจสร้างวัดให้สวยงาม สร้างหอระฆังให้สูงตระหง่าน จัดพิธีกรรมให้สง่างาม และจัดกิจกรรมให้ยิ่งใหญ่ แต่ถ้าเราไม่รู้จักตามหาคนที่กำลังหลงหาย เราก็อาจมีทุกสิ่ง แต่กลับสูญเสียหัวใจของพระวรสารไป

สมเด็จพระสันตะปาปาฟรานซิสเคยเน้นย้ำภาพพระศาสนจักรที่ต้องออกไปสู่ชายขอบ ไม่ใช่รอให้ทุกคนเดินเข้ามาหาเรา แต่เราต้องออกไปพบพวกเขา นี่คือพระศาสนจักรที่มีหัวใจเหมือนพระเยซูเจ้า

อยากเล่าเรื่องหนึ่งให้ฟัง

ชายสูงอายุคนหนึ่งกำลังเดินหาแว่นตาของตนเองอย่างกระวนกระวาย เขาค้นบนโต๊ะ ค้นในห้องนอน ค้นในห้องครัว และถามภรรยาว่า “คุณเห็นแว่นตาของผมไหม ผมหามันไม่เจอเลย!” ภรรยาตอบว่า “คุณก็ลองมองดี ๆ สิคะ มันอาจอยู่ใกล้ ๆ คุณก็ได้” ชายคนนั้นค้นหาอีกพักใหญ่ ก่อนจะถามด้วยความหงุดหงิดว่า “ผมก็มองอยู่ตลอดเวลา แต่ทำไมไม่เห็นเสียที!” ภรรยาจึงหัวเราะแล้วบอกว่า “คุณคะ แว่นตาที่คุณกำลังตามหาอยู่มันอยู่บนศีรษะของคุณนั่นเอง!”

บางครั้งสิ่งที่อยู่ใกล้เราที่สุด กลับเป็นสิ่งที่เรามองไม่เห็น เราควรถามตัวเองว่า ในชีวิตประจำวันของเรา มีใครที่เรามองไม่เห็นบ้างไหม? เราอาจกำลังตามหาคนที่จะมาช่วยงานวัดเพิ่มขึ้น แต่กลับมองไม่เห็นคนที่กำลังต้องการความช่วยเหลืออยู่ข้างเรา เราอาจกำลังมองหาคนรุ่นใหม่ให้เข้ามาทำงานในพระศาสนจักร แต่กลับไม่เคยเปิดโอกาสให้เขาแสดงความสามารถ เราอาจกำลังตามหาคนที่มีความศรัทธาเข้มแข็ง แต่กลับลืมให้กำลังใจคนที่กำลังมีความเชื่ออ่อนแอ บางทีแกะที่หายไปอาจไม่ได้อยู่ไกลเลย แต่อยู่ตรงหน้าเรา เพียงแต่เราไม่เคยหยุดมองเขาด้วยสายตาแห่งความรัก

ประการที่สี่: สรุปภาพรวมของข้อคิดวันนี้ “ความสำเร็จของพระศาสนจักร ไม่ใช่จำนวนคนที่อยู่กับเรา แต่คือจำนวนคนที่เราไม่ยอมทอดทิ้ง”

นักบุญเปาโลบอกว่า ท่านยอมสูญเสียทุกสิ่งเพื่อให้ได้พระเยซูเจ้า ส่วนพระเยซูเจ้าทรงบอกว่า พระเจ้าทรงยินดีอย่างยิ่งเมื่อคนบาปเพียงคนเดียวกลับใจ นี่เป็นมาตรการใช้วัดชีวิตคริสตชนที่แตกต่างจากมาตรวัดของชาวโลกอย่างสิ้นเชิง โลกถามว่า เรามีอะไรเพิ่มขึ้นบ้าง? พระวรสารถามว่า เรารักใครมากขึ้นบ้าง? โลกถามว่า เราประสบความสำเร็จแค่ไหน? พระวรสารถามว่า เราเคยช่วยใครให้ลุกขึ้นจากความล้มเหลวบ้าง? โลกถามว่า เรามีคนอยู่ข้างเรามากเท่าไร? พระวรสารถามว่า เราเคยออกไปตามหาคนที่ไม่มีใครอยู่ข้างเขาบ้างหรือไม่?

ข้อคิดสามประการสำหรับเราทุกคนในวันนี้

1. *สำหรับตัวเราเอง อย่าภูมิใจเพียงเพราะเรามีความสำเร็จในชีวิต แต่จงถามว่า เรามีพระเยซูเจ้าอยู่ในหัวใจมากเพียงใด*

2. *สำหรับครอบครัว อย่าปล่อยให้สมาชิกคนใดคนหนึ่งหลงหายไปในความเงียบ ความขัดแย้ง หรือความเหินห่าง จงเป็นคนแรกที่ยื่นมือออกไป*

3. *สำหรับพระศาสนจักร อย่ามัวแต่ดูแลคนเก้าสิบเก้าคนที่อยู่ในวัด จนลืมคนหนึ่งคนที่กำลังรอให้เราออกไปพบเขา*

และที่สำคัญ เราต้องไม่ลืมว่า บางครั้งเราเองก็เป็นแกะตัวนั้น บางครั้งเราเองก็เป็นเหรียญที่หล่นหาย แต่พระเจ้าก็ยังทรงค้นหาเราอยู่เสมอ

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเซนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ